

slag er der herefter i § 126, stk. 3, optaget en bestemmelse om, at *institutioner, der er bestemt til at modtage 40 børn eller derover, kun kan opnå anerkendelse, såfremt de drives som selvejende institutioner, af kommuner eller af foreninger* anerkendt af børneforsorgen. Endvidere er det i § 126, stk. 6, bestemt, at bestående lederejede institutioner af denne art skal overgå til en af disse driftsformer, medmindre socialministeren meddeler dispensation fra dette krav.

I tilslutning hertil skal nævnes, at man har anset det for ønskeligt, at der indføres et effektivt *lokalt tilsyn med de forebyggende institutioner*. Dette tilsyn foreslås udøvet gennem de stedlige børneværnsudvalg. Under hensyn til, at det offentlige betaler så stor en del af de udgifter, der er forbundet med driften og oprettelsen af de anerkendte institutioner, foreslås det, at de børneværnsudvalg, der måtte ønske det, får adgang til at indvælge et medlem i bestyrelsen for de anerkendte institutioner. Såfremt børneværnsudvalgene ønsker det, kan de dog også lade tilsynet udøve gennem særligt beskikkede tilsynsførende. For de ikke anerkendte institutioners vedkommende foreslås tilsynet altid udøvet på denne måde.

Desuden har socialministeriet anset det for ønskeligt, at ministeriet får mulighed for at gribe ind overfor forebyggende institutioner, selvom de ikke søger anerkendelse til statstilskud. Den herskende pladsmangel i de anerkendte institutioner har nemlig bevirket, at der er forekommet mange *tilfælde af misbrug*, hvor børnene er blevet overladt til ukvalificerede personer, der under ganske uforvarlige hygiejniske og pladsmæssige forhold passede et langt større antal børn, end de burde have, og mod en urimelig høj betaling. I forsorgslovens § 129 foreslås derfor indført en bestemmelse om, at sådanne institutioner ikke må påbegynde deres virksomhed, uden at socialministeriets forudgående samtykke hertil er indhentet, og at bestående institutioner af den nævnte art skal søge tilslutning til at fortsætte driften.